Veszelka Attila

Claire de Lune

Eső verte, kopott padokon
szélfútta csend,
szélfútta szerelmek csendje.

A hajladozó ágak között
szivárgó fényben felsejlik
a szemlélődő arca.

A holdat bámulja, mint mindig.
A telehold előtt átúszó
mélykék felhőt.

Sokáig hallgatózik,
míg végre elindul.

Szeléné köpenyébe
burkolózó
szakállas árnyék.